

Mål C-535/07

Europeiska kommissionen mot Republiken Österrike

”Fördragsbrott — Direktiv 79/409/EEG och 92/43/EEG — Bevarande av vilda fåglar — Särskilda skyddsområden har utsetts på ett felaktigt sätt och inte getts ett tillräckligt rättsligt skydd”

Förslag till avgörande av generaladvokat E. Sharpston, föredraget den 25 februari 2010	I - 9487
Domstolens dom (andra avdelningen) av den 14 oktober 2010	I - 9514

Sammanfattning av domen

1. *Talan om fördragsbrott — Domstolens prövning av huruvida talan är välgrundad — Situation som ska beaktas — Situationen vid utgången av den frist som har angetts i det motiverade yttrandet*
(Artikel 226 EG)
2. *Miljö — Bevarande av vilda fåglar — Direktiv 79/409 — Val och avgränsning av särskilda skyddsområden*
(Rådets direktiv 79/409, artikel 4.1 och 4.2)
3. *Talan om fördragsbrott — Föremål för talan — Fastställs under det administrativa förfarandet — Konsekvent och precis framställning av anmärkningarna — Föreligger inte — Avvisning*
(Artikel 226 EG)

4. *Talan om fördragsbrott – Administrativt förfarande – Motiverat yttrande – Innehåll (Artikel 226 EG)*
5. *Miljö – Bevarande av vilda fåglar – Direktiv 79/409 – Särskilda skyddsåtgärder – Medlemsstaternas skyldigheter (Rådets direktiv 79/409, artikel 4.1 och 4.2, och 92/43, artiklarna 6.2 och 7)*

1. Vid en talan enligt artikel 226 EG ska förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angetts i det motiverade yttrandet, och domstolen får inte beakta senare förändringar.

att ett område som en medlemsstat är skyldig att klassificera inte har försämrats inte påverka medlemsstaternas skyldighet att klassificera områden som särskilda skyddsområden.

(se punkt 24)

(se punkt 22)

2. Regelverken i direktiv 79/409 om bevarande av vilda fåglar och i direktiv 92/43 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter är klart avgränsade från varandra. Av detta följer att en medlemsstat inte kan undandra sig de skyldigheter som åligger den enligt artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 79/409 genom att åberopa andra åtgärder än dem som föreskrivs i detta direktiv. Vidare kan den omständigheten

3. Föremålet för en talan om fördragsbrott fastställs genom kommissionens motiverade yttrande, varför talan måste avse samma skäl och grunder som dem som anges i det yttrandet. Föremålet för talan avgränsas av kommissionens formella underrättelse till den berörda medlemsstaten och dess efterföljande motiverade yttrande. Föremålet får därefter inte utvidgas. Möjligheten för den berörda medlemsstaten att inkomma med sina synpunkter utgör nämligen, även om staten väljer att inte använda sig av den, en i fördraget avsedd väsentlig garanti, och

beaktandet av denna garanti är ett viktigt formellt krav för ett korrekt genomförande av förfarandet vid fastställelse av fördragsbrott från en medlemsstats sida. Följaktligen ska det motiverade yttrandet och kommissionens talan vila på samma grunder som anförs till stöd för den formella underrättelse som inleder det administrativa förfarandet. Om så inte är fallet kan detta fel inte anses avhjälpt av att den svarande medlemsstaten har inkommit med synpunkter på det motiverade yttrandet.

vilka åtgärder som skulle kunna undanröja det påtalade fördragsbrottet. Kommissionen är inte heller skyldig att ange sådana åtgärder i ansökan.

(se punkt 50)

Det motiverade yttrandet och talan måste innehålla en konsekvent och precis framställning av anmärkningarna, så att medlemsstaten och domstolen exakt kan förstå räckvidden av det påstådda åsidosättandet av unionsrätten. Detta är nödvändigt för att nämnda stat på ett ändamålsenligt sätt ska kunna göra sina anmärkningar gällande och för att domstolen ska kunna kontrollera om det påstådda fördragsbrottet faktiskt föreligger.

(se punkterna 40–42)

4. Det motiverade yttrandet ska innehålla en konsekvent och detaljerad redogörelse för skälen till varför kommissionen anser att den berörda medlemsstaten har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enligt fördraget. Kommissionen är däremot inte skyldig att i yttrandet ange

5. Även om det är korrekt att det beträffande direktiv 79/409 om bevarande av vilda fåglar är av särskild vikt att införlivandet sker på ett noggrant sätt, eftersom förvaltningen av det gemensamma arvet har anförtrots respektive medlemsstat för dess territorium, kan direktivet i vilket fall som helst inte tvinga medlemsstaterna att införa de skyldigheter och förbud som följer av artikel 4.1 och 4.2 i detta direktiv och artikel 6.2 i direktiv 92/43 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter i den rättsakt där det för varje särskilt skyddsområde (SSO) fastställs vilka arter och livsmiljöer som ska skyddas samt bevarandemålen.

Vad avser nämnda skyldigheter föreligger inget systematiskt krav att vidta positiva åtgärder för att bevara och förbättra ett SSO:s tillstånd, utan kravets omfattning beror på den konkreta situationen i berört SSO.

Det är visserligen riktigt att skyddet för SSO mot viss verksamhet kräver att sådana förbud måste förhindra att denna verksamhet får skadliga följder. Det finns emellertid inget som tyder på att det, för att detta mål ska kunna uppnås, nödvändigtvis krävs att specifika förbud föreskrivs för varje SSO eller för varje angiven art.

Vad avser angivande av skyddade arter och livsmiljöer för varje enskilt SSO måste avgränsningen av ett SSO ske på ett otvetydigt bindande sätt. Samma sak gäller angivande av de arter som gör att ett område ska SSO-klassificeras. Om så inte vore fallet skulle det nämligen uppstå en risk att skyddsålet enligt artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 79/409, och artikel 6.2 i direktiv 92/43, jämförd med artikel 7 i samma direktiv, inte kan uppnås till fullo.

Vad avser bevarandemålen står det klart att den omständigheten att SSO måste ges ett rättsligt skydd inte innebär att dessa mål måste anges särskilt för varje enskild art. Det finns vidare ingen

anledning att anse att bevarandemålen måste anges i samma rättsakt som den som avser vilka olika arter och livsmiljöer som ska skyddas i ett visst SSO.

Vad avser det rättsliga skyddet när en SSO-klassificering fastställs för ett naturreservat eller en annan form av klassificerat område som redan existerar och som skyddas genom nationella eller regionala åtgärder föreskrivs i artikel 4 i direktiv 79/409 en särskilt riktad och förstärkt ordning både för de arter som anges i bilaga 1 och för flyttfåglar. Det är detta som är särskilt utmärkande för det skydd som måste finnas för SSO, till skillnad från vad som är fallet med den mindre ingripande skyddsordningen enligt artikel 3 i nämnda direktiv, vilken gäller för samtliga fågelarter som avses i nämnda artikel. Detta innebär emellertid inte att det enda effektiva sättet att skydda ett sådant område är att definiera och införa ett särskilt angivet rättsligt skydd för varje enskilt SSO.

(se punkterna 61–66)